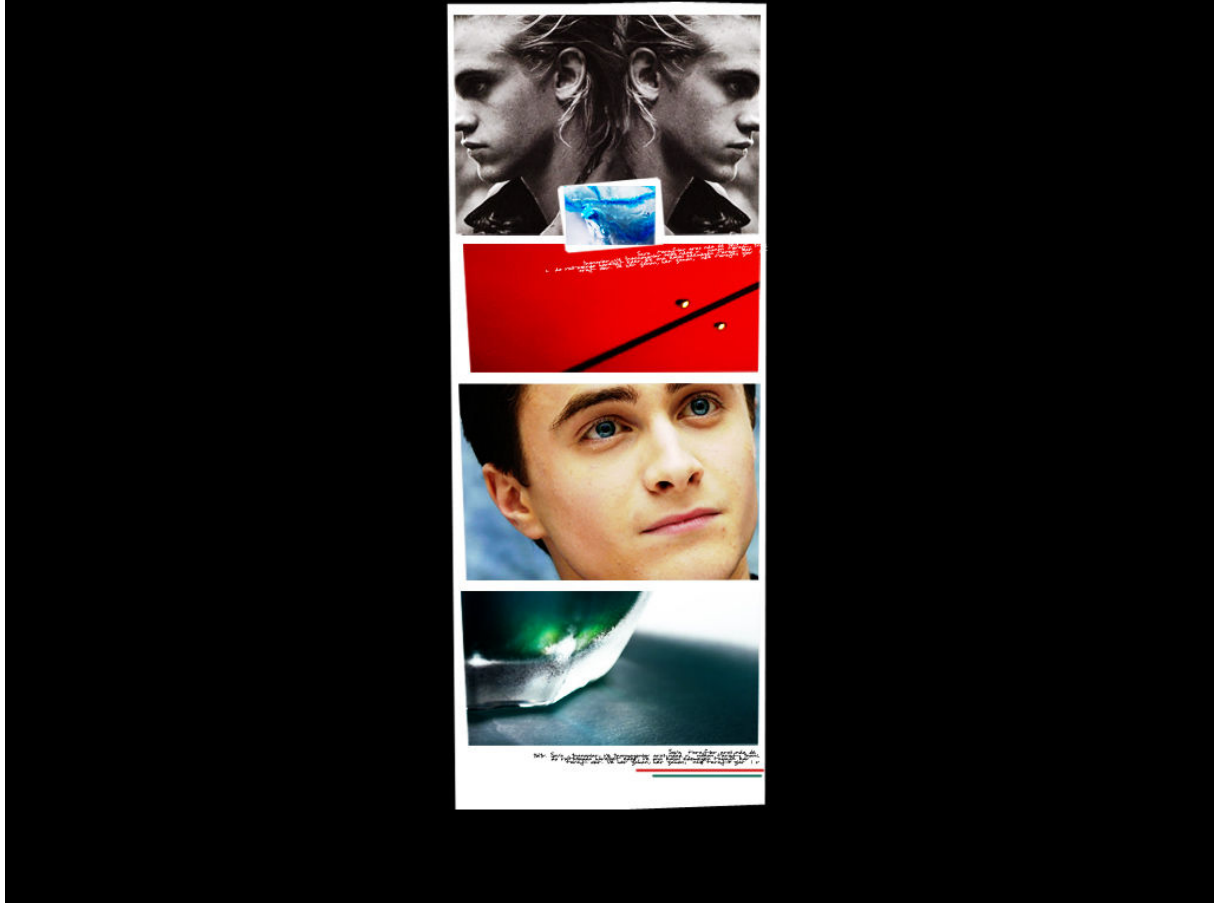

I'll Be Seeing You.

Derece : NC-18. (18 yaşın altındakiler için uygun değildir.)

Çift: Harry/Draco

Konu: Girişteki saat 11'i vuruyor, öğlen olmak üzere.

Birkaç tuş, birkaç nota.

Adımlarım büyük salonda geziniyorken piyanonun sesleri şarkıcının sesine karışıyor, birkaç nota bunu nasıl yapabiliyor? Bir ses nasıl göğsümü sıkıp kalbimi oradan çekmeyi başarıyor?

İç çekiyorum, çektiğimi bilmeden. Her şey bir rüya gibi bugün, sanki bildiğimden. Sanki o sonunu her zaman bildiğim, ama hiç ulaşamadıklarımın.

Dışarda hava açık, bir tablo gibi. Yapraklar hem kırmızı, hem sarı, hem yeşil, hem kahverengi, doğa bile arada sıkışmış, ne yapacağına karar verememiş gibi: yaşasam mı ölsem mi, öylece beklesem ya da birini çağırırsam mı? Kimi çağıracaklar merak ediyorum.

Uzanarak gramfonun sesini açıyorum, cızırtı çevremi daha da sarıyor. Büyük Malfoy Malikanesi'nin tüm koridorları doluyor; nota, ses, ruh. Bu evin pek de görmediği şeyler, özellikle sonuncusu.

Bunları düşünmek hep yüzümü buruşturuyor, “*Yakışıklısın ama kırıksıklıklar hoş değil, yüzünü gevşetmeyi öğrenmelisin Draco*” annemin sesi kulaklarımda. Bazen o kadar net oluyor ki, bir tablo mu konuşuyor, yoksa o nazik güzellik ölmedi mi merak ediyorum. Bu dünyada zaten kim ölebiliyor ki, bir Narcissa Malfoy ölebilsin?

Girişteki saat 11’i vuruyor, öğlen olmak üzere.

Dönme dolabın sesi bütün parka yayılırken kendimi yaşlı hissetmemek işten değil, oysa sadece çok şey yaşamış bir adamım, adamız, hepimiz. Çok şey yaşamış adamlar.

Çocukların mutlu çığlıklarını dinlerken gözlüklerimi çıkartıp temizlemeye başlıyorum, sırf ellerim bir şeylerle uğraşsın, bana yaklaşan yüzlere bakıp durmayayım, bir şeyler yapayım-

“Potter.”

Başımı kaldırdığımda orada olacak, biliyorum; ilerde, her zamanki duruşu, her zamanki bakışı ve her zamanki sesiyle. Yine de başımı kaldırıyorum, o sırada gözlüğüm gözlerime geçiyor, nasıl kaldırıp taktım bilmiyorum bile, ama dünya netleşiyor, bana yürüyen adama bakıyorum.

Draco Malfoy.

Yürüyüşündeki azamet, “*Ben Malfoy’um, bunu bil ve bana yol ver*” havası,öpme iznine sahip olduğuma hala inanmadığım dudaklar, sadece benim gördüğüm göğüs, sadece benim dokunabildiğim kaslar-

“Yine mi bencillik?”

Uzanıp beni öperken gülümsemeden edemiyorum: nasıl gülümsemem, nasıl bencil olamam?

Arkamızda kızlar kahkaha atıyorlar, “*Bir tur daha!*”

Bir tur daha.

“Harry,-“

“Harry?”

Başını sallıyor, duruşu ciddi, tekrarlıyor,

“Harry.. Uzun süredir düşünüyorum, ve bilmen gereken bir şey var-“ Sesinden anlıyorum, bir anda.

O konuşma bu, hayat bir anda duruyor,

“Söyleme, lütfen-“

Bunu kaldıramam, olmaz. Birinin daha “*olmuyor, aynı şekilde gitmiyor*”unu duyabileceğimi sanmıyorum artık- bakışlarım beni ele vermiş olacak, iç çekiyor, cevaplamak üzere

“Denedim inan-“

“Başlamadan önce söyledim!”

Başımı sallıyor, *gerizekalı*,-

“Biliyorum, *biliyorum*.. Ama aynı insanlar değiliz, anlamıyor musun? Okul bitti, savaş bitti, sen ve ben bittik-“

“Hayır Draco-“

“Harry, yapma-“

Ne yapmayayım?

Ellerimi kaldırmam onu susturdu, daha fazlasına ihtiyacım yok,-

“Harry gitme-“

Çok beklersin.

“Harry-“ sonunda yetiştim, ve gözlerini kendime çevirtebiliyorum, “*Ne var?!*” diyor bakışları, başka diyecek ne var ki, bir an cevap bulamıyorum; istediği bu mu? Böyle mi sınanmalı? Aklımda bir sürü şey var, o anda da kurtuluyor zaten-

“Rahat bırak beni, diyeceğini dedin-“

“Aslında pek diyemedim-“

“Daha fazla konuşmana gerek yoktu inan..”

Ve gidiyor, yine gidiyor, artık problemlerin üzerine gidecek gücü yok biliyorum, artık o kaçan olmayı istiyor, ve benim ondan bunu almaya hakkım yok. Ancak arkasından seslenebilirim

“Yine görüşeceğiz-“

Adımı bir an yavaşlasa da durmuyor, devam ediyor, gidiyor, uzaklaşıyor.

İlk defa.

Yine görüşeceğiz.

Elbette görüşeceğiz. Her yerde görüşüyoruz. 3 senedir her yerde beraberdik aptal.

Yine görüşeceğiz.

Her sabah, her akşam, her ofis, her asansör, her merdiven, her sokak, meydan, cafe, cadde, ışık, gece, gündüz, saniye, an-

Aptal.

Nasıl yapıyor anlamıyorum, *nasıl* bu kadar rahat olabiliyor?! Gerçi eski bir ölüm yiyenden bahsediyoruz, adam bu konuda uzman, ama yine de Snape'in bile yüzünü kontrol edemediği konular vardı, bu adamı hiçbir şey mi yıkamıyor?!

“Sadece sen yıkıyordun.”

Elimdeki şişe yere düşerken ona dönüyorum, sesim istediğimden daha da yüksek,-

“Nasıl cüret edersin-“

“Bir kere aklını bana verdin, çıkmak girmekten daha kolay-“

“Ben seni okumuyorum! Haftalardır seni bir kere bile dinlemedim-“

“Dinlesen belki daha iyi olurdu.. Nasıl bir kere bile gözüme bakmadan çevremde yaşayabildin anlamıyorum, hala bile bakmıyorsun-“

Elbette bakmıyorum, baktığım anda tüm sebepleri öğreneceğim çünkü-

“Tüm sebepler? Harry, sadece zorlanıyoruz-“

Bir anda fırlıyorum, şişenin camı cehenneme,-

“Zorlanıyoruz?! *Kaçtın!*”

“*Sen* gittin, hatırlatırım-“

“Elbette gidecektim! Oturup saatlerce senin mazaretlerini dinleyemem ve ne demek beraber yaşayalım istiyordum ayrı olmuyor-“

“Biraz daha kalabilseydin-“

“Benimle yaşamak istediğin için benden ayrılmak mı istedin-“

“Ben senden ayrılmak istemedim saçma sapan konuşma-“

“Haftalardır konuşmuyoruz!”

Gülümsüyor. GÜLÜMSÜYOR! Asam nerde, asamı bulmalıyım-

“Hey!”

Asam ona uçarken sadece bakıyorum, gerizekalı, sana düşüncelerimi verdiğim güne lanet ediyorum-

“Etmiyorsun, biraz ayrılığı da yaşadık, istemeseydik dönmezdik-“

“Döndüm mü sanıyorsun?”

Bir an, sadece bir saniyelik bir korku, ve beynimde duyduğum bir tek kelime: “Oh.”

Bakışları, yüzü, düşünceleri bile toparlanıyor, her şey maske altına giriyor, ama ben duyacağımı duydum, göreceğimi de gördüm, mavi gri gözleri bir anda kocaman oldu, 3 haftanın acısı 1 saniyenin korkusundan çıkabiliyorsa eğer, bu belki de yeter

“Bir daha aptallık yapma, gitmek istersem giderim. Çık git şimdi, işim var.”

O gülümseme, o lanet gülümseme, her şeyi bir anda anladı, zekayı görebilmek mümkün ve ben onu görmeyi seviyorum. O anda beni öpmek istiyor, ama daha çok bekler,

“İşim var.”

Tek kaş kalkıyor, ama pes etmeyeceğim, ben Voldemort’u öldürmüş bir adamım.

“Git Malfoy, hala barışmadık-“

“Eşyalarını aldirtırım-“

“O lanet eve yerleşmeyeceğim!”

“Kapa çeneni Potter, o eve bayılıyorsun-“ cevap veremiyorum, dudakları üzerimde, bir anda beynimden ateş çıkıyor sanki, ılık bir şey nasıl bu kadar ateş yaratabilir anlamıyorum, ama kalbim kulaklarımda, ellerim onun saçlarına girerken biliyorum ki çoktan pes ettim, ama umrumda değil, yenmem gereken kişileri çoktan yendim, sırtım duvara dayanırken üzerimde mırıldanıyor

“Akşam odamda görüşürüz..”

Göğsüm inip kalkarken o nasıl bu kadar sakin olabiliyor bir anlasam.

“İyi.”

Şöyle gülümsediği için onunla beraberim, biliyorum, evet.

Yine görüşeceğiz.

THE END

Değişik oldu, ilk defa tüm bir senaryoyu 1. tekilden yaptım, o yüzden konuya plota diğer şeylere çok önem vermedim, önemsedğim kısım 1.den anlatıp anlatamayacağımdı, umarım yapmışımdır, teşekkürler.

04.08.08

Merhaba,

Okuduđunuz Őeyden memnun kaldıysanız bir yorum bırakmanız beni oldukça memnun eder.

.pdflerin arkadaşlar arası dolaşacağını ve o süre içerisinde sitenin iç adreslerinin değişebileceğini hesaba katarak yorum için size iki yol vereceğim;

a. Mail.

Bana her zaman awakencordy@merkez-masa.com yoluyla ulaşabilirsiniz.

b. Site.

Bu hikaye Verankton'a bağlı, mutlaka orada bir yorum formu vardır, oraya gidebilirsiniz:
<http://verankton.merkez-masa.com>

Fazla zahmetli, farkındayım, ancak çalışmayan bir servis sunmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Yorum gönderseniz de, göndermeseniz de, umarım okuduğunuzdan hoşnut kalmışsınızdır ve umarım ben Őu anda daha güzellerini yazıyorumdur.

Teşekkürler,

Awakencordy

Site: <http://merkez-masa.com>

Bu hikayenin geldiđi alt site: <http://verankton.merkez-masa.com>

Her hakkı saklıdır.